

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 37

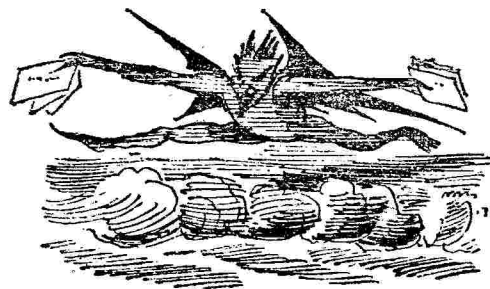
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον τοῦ Τεχνολογείου.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν Δραχ. 12 προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν.
" " Ἐξωτερικὸν Φραγ. 20 " καθ' ἔτος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1875.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Τῇ Κυρίᾳ Ἐλένη Τ . . .

Εἰς χορόν τινα μετεμφισμῶνων ἐν Βερολίῳ ἐπάθομεν πρὸ χρόνων πολλῶν τὸ ἐξῆς. Προκληθέντες ὑπὸ κομψοῦ δομινῶ ἔχοντος λεπτὴν μέσην καὶ ὀφθαλμοὺς φεγγοβολοῦντας, ἐπροσφέραμεν αὐτῷ τὴν καρδίαν ἡμῶν, ὅσα ἠδυνήθημεν ν' ἀγοράσωμεν ἄνθη καὶ ἐπὶ τέλους ὀστρεῖδινα καὶ καμπανίτην ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ. Ἄλλ' ὅτε πρὸς κατάποσιν αὐτῶν ἀφῆρασε τὸ προσωπίον, εὗρήθημεν ἀπέναντι τοῦ φίλου ἡμῶν διπλωμάτου κ. Σ. Κ. καταχρασθέντος τῆς νεανικῆς ἀπειρίας μας καὶ τοῦ κινέζικου ποδός του. Τοιαύτην τινὰ μεταμῶρφωσιν φοβούμενοι καὶ παρ' ἡμῶν, κρίνομεν φρόνιμον νὰ διακόψωμεν πᾶσαν περαιτέρω ἀνταπόκρισιν μέχρις ἐντελοῦς ἀφαίρεσέως τοῦ προσωπίου.

«ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ».

Τὸν κ. Δημήτριον Γρίβιν δὲν ἀγαπῶμεν, διότι γόνος ὦν κλεφτῶν, κατὰ τὴν ἠρωϊκὴν τῆς λέξεως σημασίαν, ἐμίανε τὴν χειρὰ του τείνας αὐτὴν εἰς κοινούς κλέπτας, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλην.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἀγαπῶμεν τὸν κ. Γρίβιν, νομίζομεν ἀφ' ἑτέρου ὅτι, ὡς ὁ Θεὸς ἐπιδαψιλεύει τὸν ἥλιον ἐπὶ ἀγαθοῦς καὶ στηλίτας, οὕτω καὶ τῆς Βουλῆς ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ λάμπη ἀδιακρίτως ἐπὶ πάντας, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συντρόφους τῶν Νικολοπούλων.

Τοιαύτη ἦτο καὶ τῆς Κυβερνήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς Βουλῆς ἡ γνώμη. Ἀφοῦ αἱ κατὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ στηλίτου πραγματικαὶ ἐνστάσεις διελύθησαν ὡς ὄνειρα θερινῆς νυκτός, ἡ πλειονοψηφία κατέφυγεν εἰς ψυχολογικὰς, θεωρήσασα ὡς λόγον ἀκυρώσεως τὴν πρόληψιν τῶν ἐπαρχιωτῶν, καθ' ἣν ὁ κ. Γρίβας νεμόμενος τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν ἐπιβάλλεται μετ' οὐ πολὺ ὡς συνουργὸς εἰς τὸν ἀρνησίθρησκον κ. Τρικούπην.

Ἄλλ' ἂν ἡ δημόδης αὐτῆ δεισιδαιμονία ἐπηρέασε τῷ ὄντι τὴν ἐκλογὴν, τίνες ἄλλοι πταίουσιν διὰ τοῦτο ἢ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀνόδου τῆς παρούσης κυβερνήσεως διέδωκαν, ἐκήρυξαν καὶ ἐπαρτημάτισαν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀπλὴ οὐρὰ τῆς παρελθούσης, φυσικὴ σύμμαχος τῶν στηλιτῶν καὶ Ἰωάννης Πρόδρομος τοῦ μετ' ἑλίγον ἐν δόξῃ καὶ ἰσχύϊ ἐπανερχομένου μονόχειρος στηλίτου;

Ἄν τὸν οὕτω ἀναγγελλόμενον ἐπροσκύνησαν ἀντὶ νὰ λιθοβολήσωσιν οἱ δειλοὶ ἐπαρχιώται, καὶ πάλιν ἐρωτῶμεν τίς πταίει;

Εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ψυχολογικῆς ταύτης καταστάσεως, τοὺς προτείνοντας σήμερον αὐτὴν ὡς λόγον ἀκυρώσεως, πῶς ἄλλως δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ ἢ διὰ τοῦ νομικοῦ ἀξιώματος «Nullus propriam turpitudinem allegans auditur»;

Ἐπὶ μῆνας ὄλους πέντε ἐσύριζεν ὡς ἔχιδνα, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλῇ ἤγειρε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἡ συκοφαντία περὶ τριπλῆς μεταξὺ Ἀλλῆς, Γρίβας καὶ ὑπουργείου συμμαχίας. Πρὸς κατασίγασιν αὐτῆς οὐδὲν ἰσχυσαν οὔτε τῶν στηλιτικῶν νόμων ἢ ἀκυρώσεις, οὔτε ἡ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως πρωτοφανῆς ἀποχῆ, οὐδ' αὐτὸ τὸ ἀνεύθυνον διερχόμενον διὰ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου ὑπὸ τὰ καυδιανὰ δίκρανα τῆς βουλευτοκρατείας.

Ἄλλ' ἔνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποψίας ἔπρεπε, κατὰ φρονίμους τινὰς ἀνθρώπους, ν' ἀφήσῃ τὸ Ἵπουργεῖον ἀνυπεράσπιστον τὴν ἐκλογὴν, ἵνα διασκεδάσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν. Κάλιστα καὶ ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν προγονικὴν παροιμίαν «*Eὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κὰρ ψευδεῖς ὄσωι,*» ἀλλὰ ταύτης προτιμῶμεν τὴν τῶν Γάλλων «*Fais ce que dois, advienne que pourra,*» νομίζοντες ὅτι μέγα κέρδος ἤθελεν εἶναι ἡ μετὰφρασις αὐτῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν.

Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ κ. Γρίβας, καὶ νομίμως ἐκλεχθεὶς, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ προκινδυνεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ Ἵπουργεῖον. Πολλάκις ὅμως βλέπομεν τιμιωτάτους ἀνδρας μονομαχοῦντας ἔνεκα ἑταίρου, οὐχὶ ὅμως καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῶν ἐν δὲ τῇ συνεδριάσει τῆς Βουλῆς δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γρίβας, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐξῆς, ἂν ἴσῃς πρὸς πάντας ἡ κομματικῆς πλάστιγγος πρέπει νὰ γίνεται χροῆσις κατὰ τὰς ἐξελέγξις καὶ ἂν τοῦ ἐγκληματίσαντος ἡ τιμωρία ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ τὴν ἀδικίαν.

Μίαν μόνην περίοδον εὐρίσκομεν ἐπιλήψιμον ἐν τῇ ἀγορεύσει τοῦ κ. Τρικούπη, τὴν λέγουσαν ὅτι καὶ κηλιδὰς τινὰς ἂν εἶχε, τυχὸν, ἡ νομιμοσύνη ἐκλογῆ Βονίτσης, ἡ Βουλὴ ἔπρεπε νὰ παρ' ἐβλέψῃ αὐτὰς, ἔνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεως τοῦ κ. Γρίβας, μέλλοντος νὰ καθίσῃ μετ' ἑλίγον ἐπὶ ἔδρας τοῦ ὑποδίκου. Τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην φράσιν, λίαν κατάλληλλον ἂν ἀπετινετο εἰς ἱππότας, εὐρον τόσον ἀνοίκειον εἰς αὐτοὺς ἀποτεινομένην οἱ πλείστοι τῶν βουλευτῶν, ὥστε ἐξηγέρθησαν ἄθροοι ἐνθυμίζοντες μετ' ὀργῆς εἰς τὸν κ. Ἵπουργόν πρὸς τινὰς διμιλεῖ.

Ἡ ὑπόμνησις αὐτῆ ἐγένετο διὰ τοιοῦτου τρόπου, ὥστε τὸ Ἵπουργεῖον ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κατάθεσιν τῆς παραιτήσεώς του, πεισθὲν ὅτι τὰς ἰδέας αὐτοῦ περὶ

ζυγίσεως τῶν ἐκλογῶν εἰς πλάστιγγα δικαίαν οὐ μόνον δὲν συμμερίζεται ἡ πλειοψηφία, ἀλλὰ καὶ τὴν τοιαύτην ἀπαίτησιν θεωρεῖ ὡς ὕβριν κατὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς.

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἀποστολὴ, ἣν ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἀνέλαβεν ὁ κ. Τρικούπη νὰ συναθροίσῃ δι' ἐλευθέρων ἐκλογῶν τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀνεπηρέαστου θελήσεως τοῦ λαοῦ, ἵνα δώσωσιν εἰς τὸν τόπον συνταγματικὴν κυβέρνησιν καὶ ἡσυχίαν. Ἐκπληρώσας τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀπὸ πάσης περαιτέρω εὐθύνης δύναται ἤδη ν' ἀπονίψῃ τὰς χεῖρας, ἡ μᾶλλον, νὰ τεῖνῃ αὐτὰς πρὸς πάντας δεικνύων ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νιψίματος, διότι μυριάδας διαχειρισθεὶς ψήφων δὲν ἔστερξε νὰ λαθροχειρίσῃ οὐδὲ μίαν.

Οὐδένα θέλοντες νὰ λυπήσωμεν, δὲν λέγομεν ὅτι πρῶτην φορὰν ἐνεργοῦνται ἀνεπηρέαστοι ἐν Ἑλλάδι ἐκλογαί· ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶναι ὅτι, ἔνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἡ παρούσα Βουλὴ ἐγεννήθη, αὐτὴ εἶναι ἀγνότερον πάσης ἄλλης ἀπαύγασμα τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τοῦ ἔθνους. Τὰς πρὸ αὐτῆς ἡδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀσχημονούσας, κατακερματιζόμενας καὶ μετ' οὐ πολὺ διαλυομένας, παρηγορούμενοι διὰ τῆς ἰδέας ὅτι τοιαῦτα ἔπαθεν οὐχὶ ἔθνικῇ Βουλῇ, ἀλλὰ κομματικῇ ἀγέλῃ. Ἄν ὅμως καὶ ἡ παρούσα εἰς τὰ αὐτὰ περιπέσῃ, οὔτε ἡ παρηγορία αὐτῆ ἀπομένει ἡμῖν, οὔτε τὸ φάρμακον τῆς διαλύσεως δύναται τὴν ἐλαχίστην νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην. Ἐφ' ὅσον ὁ σχηματισμὸς Βουλῆς ἀντίθετο δὲ μὲν εἰς ἓνα, δὲ εἰς ἄλλον ἐργολάβον πλειοψηφίας, ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ θιάσου τοῦ ἀπεφασίζετο ἡ τύχη μιᾶς βουλευτικῆς περιόδου· σήμερον ὅμως, ὅτε αὐτὸ τὸ ἔθνος ἀνέλαβε τὴν ἐργολαβίαν, πέμψαν ἀκωλύτως τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη αὐτοῦ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἑλλάδι. Οὐδεὶς διακαέστερον ἡμῶν εὐχεται νὰ ἐπιτύχῃ τὸ πείραμα, διότι οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν εἶναι πεπεισμένος ὅτι τῆς παρούσης συνόδου ἡ ἀποτυχία θέλει εἶναι τὸ νεκρικὸν σήμαντρον τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν βίου. Θ.

Σ Κ Ν Ι Η Σ

Ὡς ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως πάντες οἱ ποιητικοὶ νεοσοὶ ἐνόμιζον καθῆκον αὐτῶν νὰ κοσμήσωσι τὰ πρῶτα αὐτῶν κακαρίσματα δι' ὀδῆς εἰς τὸν Λαμαρτίνον, οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν αἱ καθ' ἑκάστην ἀνατέλλουσαι καὶ δύουσαι στυρικαὶ ἐφημερίδες κρίνουσιν ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ ν' ἀφιερῶσωσι στήλην ὕβρων εἰς τὸν «Ἄσμοδαῖον». Οὗτος προθύμως δέχεται τὴν ἀφιέρωσιν, δὲν ἀπαντᾷ ὅμως φοβούμενος μὴ ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ ἀποταθῇ εἰς φύλλα πληρώσαντα ἤδη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος τὸ κοινὸν χρέος.

* *

Μετὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Βουλῆς τοῦ κ. Μεσηνέζη καὶ τὴν εἴσοδον εἰς αὐτὴν τῶν ἀξιωτῶν κ. κ. Βογδάνου καὶ Θεοδώρου, ἀγαθὸς τις χριστιανὸς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐξεύρει